

je posvečen našemu farnemu patronu sv. Lovrencu, so vlite v vedni spomin naše hvaležnosti do svetlega cesarja, besede: „Z darežljivostjo, svetlega cesarja Franca Jožefa I., vlil Denzel v Mariboru 1886“. Srednji je posvečen Mariji Devici čistega spočetja, mali pa sv. Antonu, Dne 17. okt. po slovesni službi božji smo jih pod vodstvom g. Dencelna srečno v zvonik spravili. — Ta dan bo z zlatimi črkami v spominskih bukvah Podčetrške fare zapisan, in vsem pričujočim nepozabljiv ostal. Nikdar še ni bilo toliko ljudi v Podčetrtku, kakor ta dan. Ko so se pa zvoni, lepo vbrani in milo doneči oglasili, odposlali smo do svetlega cesarja sledeči telegram: „Prvi glas z darežljivostjo Vaše svitlosti nakupljenih zvonov naj velja slavi božji in hvaležnosti do Vaše cesarske svitlosti — od hvaležno vdanih Podčetrških farmanov. Zvonovi so lepo in okusno izdelani, milo doneči. To lastnost ume g. Denzel svojim zvonom posebno dati. Kdor je njegove zvone videl in čul, ne bo drugod novega zvonjenja naročeval. Dal Bog, da bi novi zvoni Podčetrškim farmanom dolgo — dolgo oznanjevali čast božjo, in s svojo milo donečo ubranostjo vabili k složnosti in ljubezni!“

Od sv. Benedikta v Slov. gor. (Cerkev poveščana.) Tako milo uže dolgo niso naši zvonovi peli, kakor 1. l. dne 24. vinotoka. Od vseh strani so se zbirali ljudje v ogromnem številu. Cela fara je oblečena v prazniško obleko, vsa mladina, mladeniči kakor dekleta se radujejo, sivolasi oče in sera mati pa jočeta solze ganjenja. Od dveh strani se glasijo možnarji, v znamenje, da so višji naš dušni pastir, premilostljivi knez in škof v naši fari. Pri vsem neizrečenem našem veselju, zdi se mi, da se danes naša cerkev najbolj ponaša, bodi si, da ji vzbuja te visoke misli velika starost, češ, saj je ni blizo, ki bi štela 800 let in še preko, kakor jaz — bodisi, da jo novi kinč tako ponosno nareja, sploh zdi se mi, kakor bi njeni zvonik danes 10 komolcev bliže bil zračnim veslarjem. Da je stara, to priča številka leta 1033, ko se je postavila, da, ljudje celo trdijo, da je še sv. Metod v njej sv. mešo pel. Ona pa je tudi lepo okinčana, kakor uže mnogo let ne, in kar je za nas najvažnije, gledé prostora veliko večja. Že dolgo je bila v fari govorica o poveščanju cerkve in to je bilo dokaj potrebno. Leta 1885. se je ta želja vendar enkrat vresničila in omeniti moramo, da so gosp. župnik Mihael Milošič k temu dozidanju, rekel bi skoraj največ pripomogli. Ne le, da so farmane neprenehoma k temu podvzetju nagovarjali, tudi z lastno mošnjo so veliko storili. Cerkev je bila dosedaj jako majhna in razun zvonika, ki so ga pokojni g. provizor Ciglar popraviti dali, se je na nji še prav malo

spremenilo. Leta 1885. se je imelo na njej nekoliko predrugačiti. Na pravi strani smo toliko dozidali, da je sedaj na obeh straneh enako prostorna, strop smo ji dali celo nov in zraven tega se je leta 1886. še naprej precej podaljšala, tako, da je sedaj gledé prostora dvakrat toliko, kakor popred. Vodil je celo delo gospod Belabin od sv. Lenarta v Slov. gor. Konečno so nam je dne 24. vinotoka 1886. premili knez in škof cerkev z nova blagoslovili. Tako so tedaj naš g. župnik — Bog jim stokrat plati — naše uže tolikoletne želje s pomočjo dobrih farmanov vresničili. Kolikor let bode cerkev stala, naj doni hvala g. župniku in vsem, ki so kaj pripomogli k poveščanju naše hiše božje, — delo, katero bodo gotovo še pozni potomci hvalili.

Raznoterosti.

(Imenovanje.) Svitli cesar so mil. nadškofa v Gorici dr. Alojzija Zorna imenovali za svojega tajnega svetnika. S to častjo je združen naslov: Njih ekscelencija.

(Opominj.) Vsaka nabožna knjiga mora imeti potrjenje od kakega škofijstva. Ako pa katera tega nima ali če ima na prvi strani gledé tega tako-le: Z dovoljenjem visokočastitatega (tu je prazno) škofijstva — taka knjiga ni za to, da jo kupi verni kristijan.

(Misijon.) V Jarenini bodo o prazniku sv. Jožefa imeli ljudski misijon. Kakor drugod, veselijo se ga tudi tukaj nekateri, drugi pa se ga bojijo.

(„Stavbinski slogi.“) Ne smatramo sicer za potrebo, da še to izvrstno knjigo priporočamo na novo, vendar pa opomenimo, da je naše preč. knezoškofijstvo lani ukrenilo, da se ona za župnijske arhive naroči lahko iz cerkvenega premoženja. Ona se dobi v kat. bukvarni v Ljubljani po 6 gld. 50 kr.

(Za družbo vednega češčenja) so podarile naslednje župnije: Slivnica pri Mariboru 10 fl., Svetinje 7 fl. 50 kr., sv. Peter pri Radgoni 10 fl., Pernice 7 fl. 20 kr., Videm 5 fl. 85 kr., Zavrče 6 fl. 11 kr., sv. Vid pri Valdeku 8 fl. 22 kr., Vurberk 2 fl. 70 kr., Ljutomer 23 fl. 50 kr., Zgornja Ponikva 2 fl., Dobova 19 fl., sv. Miklavž pri Slov. Gradcu 5 fl. 36 kr., Sislam 6 fl., sv. Miklavž pri Ljutomeru 8 fl. 34 kr., Ormuž 9 fl. 2 kr., Velika Nedelja 18 fl. 40 kr., Središče 6 fl. 4 kr., Griže 65 fl., sv. Jurij v Slov. gor. 19 fl., Kebelj 6 fl., sv. Lenart nad Laškimi 5 fl. 93 kr., sv. Benedikt v Slov. gor. 12 fl. 80 kr., sv. Janž na Dravskem polju 5 fl., Makole 33 fl., sv. Venčeslav na Pohorju 4 fl., sv. Vrban pri Ptuj 27 fl. 95 kr., Leskovec 10 fl., Čadram 12 fl. in Širje 6 fl.

debeli na številu. Na to sledi v pismu resolucija. V resoluciji pravijo ti možaki, da so „spodnještajarski posestniki globoko užaljeni, da sta poslanca gg. dr. Gregorec in baron Güdel v seji visokega državnega zbora dne 28. oktobra 1886 glasovala proti znižanju solne cene, in da je poslanec g. M. Vošnjak pri tem glasovanju iz zbornice pobegnil.“ Zategadelj smatrajo „bauernvereinovci“ postopanje gori imenovanih gospodov za zaslepljeno ali kmetom neprijateljsko početje. In zakaj so naši poslanci tako ravnali? To so storili, pa ne samo naši, temveč večina poslancev je tako ravnala, da so namreč nasproti predlogu o znižanju cene soli glasovali; in to gotovo iz pametnih, dobrih razlogov. V svoji resoluciji pravijo nadalje, da na Nemškem stane kilo 2 do 3 kr., med tem, ko pri nas stane kilo 11 kr. Dobro, naj bi se pri nas cena soli znižala, kje pa potem hoče vlada denarja vzeti, kje hoče ta pomanjkljaj nadomestiti, potem bi morala zopet davkoplačevalcem naložiti večja bremena davkov na rame, ko že itak dosedanje komaj nosimo. Čeravno imajo v Nemčiji sol po ceni, zato pa so z davki preobloženi in še mnogo bolj, kakor pri nas. Res bi bilo dobro; da bi se sol ceneje dobila, ker je dandanašnji slabo za denar, ali zadeti bi bili, kakor sem že rekel, kmetje s povišanjem davka. Vlada bi hotela vsekako navadno za sol skupljeno svoto denarja imeti. Tisti tedaj, ki ne plačujejo nobenega davka uživali bi se ve, da dobroto znižane cene soli, kar pa bi ne bilo prav. Ker po zdanji ceni soli pomagajo kmetu tudi ti, ki so sicer davka prosti, vendar davek plačevati. In tako je prav. Eden za vse, vsi za enega. Z znižanjem cene soli bi se tedaj nikakor ne zljajšalo stanje kmetu, temuč še le njegovo davkarsko breme bi se mu obtežilo. Pa kdo bode „bauernvereinovcem“ zameril, saj ne vedó, kaj delajo! Da je to resnica, uči nas to-le. Ko je v pretečenih letih nekokrat „bauernverein“ v Mariboru zboroval, proslavljal se je tajnik v svojem govoru, češ, kako da je zveden in napredovalen kmet. Priporočal je namreč zbranim udom in poslušalcem, naj bi v jeseni krompir sadili. Gotovo še, dragi bralec, nisi v nobeni kmetijski knjigi in ne časniku takega priporočila bral. Zvedeni mož v kmetijstvu g. E. Kramar pa piše v svoji novi kmetijski knjigi „Kmetijsko berilo“ o saditvi krompirja tako-le: Naj se sadi krompir rano ali pozno v spomladi, nikdar se ne sme saditi v mrzlo in vlažno, od solnca še ne pregreto zemljo, ker v taki zemlji krompir ne kali, ampak le gnije“. In tako pišejo in učijo vsi strokovnjaki kmetijstva, se ve, da ti, ki se še niso s pametjo skregali. Bolje bi bilo, da bi bil on (govornik) takrat rekel, naj kmetje na tisto njivo, kjer je bil krompir nasajen, žito, pšenico ali koruzo posejajo, tedaj njim na tisti njivi, tisto leto ne bode krompir

gnjil. To bi mu vsaj verovali. Zdaj pa še naj kdo reče, da „bauernverein“ po svojih zborovanjih in govornikih ne daje dobrega in temeljitega poduka o kmetovanju svojim udom! Goričan.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Delegaciji, avstrijska pa ogerska, ste sem od torka skup v Budi, da dovolite kacij 52 milijonov vojnemu ministru za izredno oboroženje vojaštva. To je veliko denarja in več, kakor se je s kraja govorilo. Po mislih nekaterih diši to že precej po vojski, po naših pa še ni take sile za vojsko. vsaj kar se tiče našega cesarstva. — Možje, prej v nemškem klubu, ne vedó, kaj bi sedaj storili. Za nov klub jih je premalo, brez kluba pa so brez vse veljave — kdo jim pomore iz te zadrege? — Poslanec za Graško mesto, dr. Derschatta, bi rad postal poslanec za Celje. Zato je hotel odložiti svoje dosedanje poslanstvo ter bi se bil Celjanom ponudil, toda dr. Foregger mu je vse skazil, ker bode, kakor je v nedeljo rekel, še naprej Celjane, če ga bodo namreč volili — smešil. — Na Koroškem je veliko navskrižje pri krajnih imenih. Ker so iz večine nemčurji za župane, pači se po njih staro slovy. imé v časih dotlej, da ga izpozna še človek le s težavo. — Volitev poslanca za Velikovsko volilno skupino vrši se v ponedeljek, dne 14. marcija, slovenski volilni možje ne bodo šli volit. Uzroka za to imajo sicer dovolj, toda mi se bojimo, da se bodo možje, ki so jim to nasvetovali, vse eno še kedaj tega kesali. — Pri c. kr. okr. sodnji v Vipavi na Kranjskem je bil c. kr. okr. glavar v Postojini, g. vitez Schwarz obsojen zavoljo razžaljenja časti. Ta obsodba še doslej nima — vrstnice. — V Ljubljani si stavi društvo kat. rokodelcev lepo hišo. Do jeseni bode gotova. Na Grmu, kjer je dež. sadjarska šola, bode za učitelje v mesecu avgustu poseben poduk v sadje- in vinoreji. — Po Primorju se govori in piše pri c. kr. gosposkah le nemški ali laški, slov. ljudstvo pa plačuje in — mrmrá, se vé, da to le na tihem. — V nedeljo bode v Gorici „velika beseda“ za spomenik prof. Erjavca. Ako sodimo po pripravah za-njo, bode „beseda“ v resnici velika in lep spominek za to, kako časti slov. ljudstvo svoje može. — Ženska podružnica sv. Cirila in Metoda v Trstu je dobila svoje prvo pokroviteljico v gospej Ivani Kalister. Dala ji je namreč 100 gld. Pust so v Trstu na pepelnico slovesno pokopali, več sto kočij je bilo v sprevodu in v celem kacij 15000. Da se jim le hoče! — Minister Tisza je sedaj vendar-le že staknil moža, ki ga je volja zasesti stol ministra za finance, Aleks. Weckerle mu je ime in če ga sodimo po imenu, je menda bolj prav, če ga